

Ettevaatust! Kes edasi loeb, see sekkub paratamatult ja põhjalikult nende inimeste ellu, keda kirjeldame allpool. Teiste inimeste elud on nii raamatus kui filmis huvitavad. Aga me ei saa ise määrata, mis nendega täpselt juhtub – järelkult peame kõrvaltvaatajatena arvestama sellega, et saame nende pärast nii rõõmustada ja uhkust tunda kui kurvastada ja häbeneda.

Me oleme nendega, kelle eludesse lugedespiiludes sekkume, sarnased. Neil on samad tunded ja üleelamised. Ja sarnased oleme sellepolest ka, et ega me enestegi saatuses kuigi palju muuta ei saa – läheb, nagu läheb. Vahime ka iseenda kulgemisele kohati päris abitult järele. Seepärast on teiste elude kaasaelamine isegi ohutum. See ei tee nii palju haiget kui oma vistrike pigistamine.

Saame tuttavaks, kellega me siis nüüd mõnda aega koos elame.

Andres Västriku on kriminaalosakonna vaneminspektor, kes töötab hetkel veel Tallinas politsei narkorühmas. Kui Andrest paari sõnaga iseloomustada, siis on ta võluv mölakas, kes sellegipoolest – või just selle pärast? – meile meeldib. Tal on lausa haiglaslik kalduvus kokkuleppeid ja enesele võetud kohustusi unustada.

Nojaa, või ei ole see kalduvus – see lihtsalt läheb nii. Alati.

Eriti oma abikaasa puhul. Nagu sulgi. Ka tema on võrreldes sileda ideaaliga liiga jäme, kärsitu, hoolimatu. Ta on isasele inimesele omaselt – ja üsna lihvimata määral, oh häda – kättemaksuhimuline. See kõik kutsub alatasa konflikte esile. Ta on neljakümnele lähenev keskmist kasvu nägus mees. Võib-olla vähe-kese kirvetöö ta ju on, aga seda peetakse ju nägusaks.

Ta armastab riskida – täpsemalt öeldes tekitab ta sageli enne, kui jõuab kaalutlema või kartma hakata, mis on džotile-viskujate sagedane ühine omadus. Ups! Ning maailm vaatab imetlusega: milline ennastsalgav kangeline! Tegelikult see lihtsalt juhtub, enne kui enesealalhoiuintinkt sekkub. Ja tihti see juhtumine õigustab ennast.

Andres juhindub nii töös kui isiklikus elus enam emotsioonidest kui deduktiivsetest järeldustest, aga ka see viib juurdlust edasi, kuna tal on uskumatult hea intuitsioon. Tänu vaistule on temasugusel tulisel mustlase püssil kogu spontaansuse juures ikkagi õnne töös ja isiklikus elus.

Millal sihuke mehejurakas tegelikult õnnelik on? Täispanga puhul loomulikult. Ta on kompromissitu, äärmuslikult lõpuni minev, julge, visa ja eraelule mitte tähelepanu pöörav. Ei, ütleme mõistvamalt: tal läheb eravärk lihtsalt meelest ära. Ta ei jõua selleni. Asi tahab ajamist ja mammut küttimist.

Maniakaalsus, millega Västrik jälitab kurikaelu, on lausa legendaarne. Selles on midagi isiklikku. Pole «kõigest töö» – alati elu ja surma peale. Samas on tema suhtumine pereasjadesse fataalselt hoolimatu. Või isegi letaalselt. Ta laseb nähtustel, millest pakatavad naisteajakirjad, kulgeda nii, nagu need kulgevad, kui naisteajakirju ei loe, teste ei tee ja nõuandenurki ei külasta.

Mõlakas?

Võimalik, et siin on tegu hoopis omamoodi taoismiga. Nii et teie käes võib olla raamat «Västrik ja Tao».

Või on see teos meil siin hoopis «Väike Nero».

Kui isa Wolfi kiindumus ja pühendumus olid orhideed, siis Andres Västrikul, kes pole oma eluteel veel Nero Wolfi põlvkõrgustki saavutanud, poolestki kereümbermöödust rääkimata, on samuti oma stiihia. Teda laadivaks ja samas laostavaks hobiks on akvaariumikalad. Neid olendeid vaadates neeldub ta täienisti. See on tema element ja moodus sulanduda, mõtlemata olla, lihtsalt hingata. Kõlab veidralt, aga Västriku palvehelmed on kalad.

Ja teda hüütakse selja taga loomulikult Vistrikuks. Siis öeldakse Vistrik, kui ta on jälle tüütu olnud. Seda on ta tihti. Enamasti ta ongi tüütu. Kõigile. Kolleegidele ja ülemustele. Pättidele ja sulleritele. Iseäranis aga oma naisele ja lapsele.

Andrese naine Katrin on 35-aastane. Üllatusüllatus, tema põhiline iseloomujoon on see, et ta on väsinud abielust – õigemini selle puudumisest. Sai ju öeldud, et me kõik oleme sarnased ja meie tunded on ühesugused. Sellepärast me üksteist armastame ja vihkamegi. Katrin aga vihkab unetuId öid. Ta ei kannata enam seda ärevust ja hirmu, mida on mehe pärast pidanud taluma.

Haavade puhastamine ja plaasterdamine on romantiline, ürgne ja isegi seksikas siis, kui tunne on veel uus ja kirg on noor. Mida enam pulma-aastapäevade unustamist, lõputuid